

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 254.427 van 8 september 2022
in de zaak A. 230.663/XIV-38.331**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dominique Andrien en Justine Braun
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Mont Saint Martin 22
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 24 april 2020, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 234.516 van 26 maart 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.759 van 3 juli 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 mei 2022, om 14 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Piet Heyvaert, die *loco* advocaten Dominique Andrien en Justine Braun verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker dient op 13 november 2018 een volgend (derde) verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 13 maart 2019 tot de niet-ontvankelijkheid van deze aanvraag.

Verzoeker tekent tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die ze met zijn arrest nr. 227.252 van 9 oktober 2019 vernietigt.

3.2. Op 28 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal een nieuwe beslissing waarmee verzoekers derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker tekent op 12 november 2019 tegen deze laatste beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met zijn arrest nr. 234.516 van 26 maart 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 39/2 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van “de rechten van verdediging”, van “het beginsel van hoor en wederhoor” en van “het kracht van gewijsde van het [arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen] nr. 227.252 van 9 oktober 2019”.

Verzoeker voert in een eerste middelonderdeel aan dat hij zich voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beriep op een verhoogd risico om als sjiit van Hazara-etnische afkomst het slachtoffer te worden van een aanval in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dit aspect in het bestreden arrest onderzocht vanuit het perspectief van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet en het beroep verworpen op de beslissende grond dat verzoeker niet het slachtoffer is van groepsvervolging, van doodstraf of executie of van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst omwille van het feit dat hij Shia en Hazara is. Verzoeker houdt voor dat dit noch in de administratieve fase van de behandeling van zijn verzoek om

internationale bescherming, noch ter terechtzitting werd besproken. Bij het ambtshalve onderzoek van de vraag naar groepsvervolgung, doodstraf of executie en van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing diende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker in staat te stellen zijn opmerkingen te maken en diende hij ambtshalve de heropening van het debat te bevelen alvorens het beroep te verwerpen op grond van een argument dat de partijen niet hadden aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Door dit niet te doen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker het recht van verdediging en het recht van hoor en wederhoor geschonden.

Verzoeker voert in een tweede middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beroep verwerpt op grond van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet omdat hij niet het slachtoffer zou zijn van groepsvervolgung, van doodstraf of executie of van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, terwijl op grond van het arrest van diezelfde Raad nr. 227.252 van 9 oktober 2019 een nieuwe analyse van het dossier in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet was vereist. Uit de lezing van het bestreden arrest blijkt volgens verzoeker dat geen rekening werd gehouden met voormeld arrest nr. 227.252, zodat de kracht van gewijsde ervan wordt geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op eigen initiatief voor heeft gekozen om de in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet aangevoerde elementen te analyseren in het licht van artikel 48/4, § 2, a) en b), van deze wet.

Beoordeling

6. Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerst de commissaris-generaal bijtreedt waar

deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet in zijn beslissing van 28 oktober 2019 opnieuw tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers volgend (derde) verzoek om internationale bescherming besluit omdat verzoeker geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest immers vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt een ander licht te werpen op de motieven van de voornoemde beslissing en dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze deze motieven *in concreto* te weerleggen.

7. Met betrekking tot de (algemene) veiligheidssituatie in de stad Kabul in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet blijkt vervolgens uit punt 2.3.6.1 van het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aansluit bij de motivering in de beslissing van 28 oktober 2019 waar op grond van de daarin gemaakte vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie wordt besloten dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van voornoemd artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt voorts dat de bij het verzoekschrift tot beroep gevoegde informatie niet van aard is om een ander licht te werpen op deze veiligheidsanalyse aangezien de informatie van verzoeker in dezelfde lijn ligt als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en vaak zelfs dezelfde informatie betreft. Tot slot benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hij in zijn vernietigingsarrest nr. 227.252 van 9 oktober 2018 tot dezelfde conclusie komt.

8. Met betrekking tot de eventuele individuele, persoonlijke omstandigheden die in hoofde van verzoeker het risico zouden kunnen vergroten om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de stad Kabul, sluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich blijkens het bestreden arrest aan bij de uitvoerige motivering dienaangaande van de beslissing van 28 oktober 2019, die hij uitdrukkelijk herneemt. Daarin heeft de commissaris-generaal reeds opgemerkt dat de vraag rijst of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kabul in zijn hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat hij bij een vestiging in Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De commissaris-generaal merkt in die beslissing op, die wordt hernomen in het bestreden arrest, dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Kabul een etnisch, religieus en linguïstisch gemengde stad is en een groot aantal wijken in de stad etnisch gemengd is en Hazara-inwoners zich doorheen de geschiedenis in verschillende wijken van de stad hebben gevestigd, waaronder etnisch gemengde wijken, dat uit de informatie tevens blijkt dat er geen administratieve belemmeringen zijn bij een vestiging in de stad en er aldus mogelijkheden tot vestiging in diverse wijken zijn en verzoeker dus geenszins verplicht is zich te vestigen in de wijk waar zijn familiaal netwerk zich bevindt noch zich bij leden van zijn familie te vestigen, dat verzoeker geenszins een verscherpte lokale vatbaarheid aantoont die leidt tot een verhoogd risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, aangezien het beschikbaar zijn van een netwerk in de stad Kabul in het kader van een intern vestigingsalternatief geenszins betekent dat dit netwerk in staat moet worden geacht hem, ingeval van hervestiging in Kabul, voor onbepaalde tijd in huis te nemen en te voorzien in al zijn levensbehoeften, dat de beschikbaarheid van een netwerk moet worden onderzocht vanuit het oogpunt van ondersteuning bij het heropbouwen van een nieuw leven in Kabul, waarbij deze ondersteuning ook uit andere elementen kan bestaan dan het voorzien in een woonplaats en andere levensbehoeften, dat verzoeker bovendien beschikt over een uitgebreide vriendenkring in Kabul, dat uit de informatie uit het administratief dossier over de veiligheidssituatie in de wijk Karte Sakhi blijkt dat er tijdens de

rapporteringsperiode slechts een beperkt aantal aanslagen heeft plaatsgevonden in die wijk en dat deze aanslagen voornamelijk waren gericht tegen het Karte Sakhi-schrijn, een bekende sjiitische trekpleister, en dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijk risico om slachtoffer te worden van een aanslag kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van opstandelingen worden aangemerkt.

Na zich te hebben aangesloten bij de voormelde analyse, benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande nog dat uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kabul een etnische, religieuze en linguïstische “*melting pot*” is met een aantal wijken die worden gekenmerkt door een hogere mate van etnische/religieuze/linguïstische homogeniteit, doch ook met verschillende wijken met een gemengde samenstelling, zodat geenszins kan worden aangenomen dat de stad Kabul enkel is samengesteld uit etnisch/religieus/linguïstisch homogene wijken. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt niet dat verzoeker zich enkel in (een) bepaalde wijk(en) van deze stad zou kunnen vestigen. De vaststelling dat verzoeker een familiaal netwerk heeft in de wijk Karte Sakhi, betekent niet dat hij zich in geval van hervestiging in de stad Kabul bij deze familieleden zou moeten vestigen, aangezien redelijkerwijze kan worden aangenomen dat deze familieleden verzoeker ook op een andere wijze zouden kunnen ondersteunen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat, ook indien verzoeker zich in de wijk Karte Sakhi zou vestigen, uit de beschikbare informatie hoe dan ook blijkt dat de aanslagen in deze wijk voornamelijk waren gericht tegen het daar aanwezige sjiitische schrijn en dat verzoeker het risico om het slachtoffer te worden van het geweld in deze wijk kan verhinderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de opstandelingen worden aangemerkt.

9. Uit wat voorafgaat, blijkt derhalve dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers etnische origine als Hazara en zijn sjiitische geloofsovertuiging bij de beoordeling van de individuele, persoonlijke omstandigheden in het licht van het reëel risico op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. De omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de verwijzing naar verzoekers etnische origine als Hazara en zijn sjiitische geloofsovertuiging elementen betreffen die moeten beoordeeld worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan het feit dat hij, gelet op de hogervermelde overwegingen, wel degelijk heeft onderzocht of er in hoofde van verzoeker “individuele, persoonlijke omstandigheden” aanwezig zijn “die de kans zouden kunnen verhogen dat hij ingeval van hervestiging in de stad Kabul het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld in deze stad in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet”.

10. Wat de overige overwegingen in het bestreden arrest betreft, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar zijn arrest nr. 227.252 van 9 oktober 2019, naar de motivering in de bij hem aangevochten beslissing, die hij terecht acht, en naar zijn arrest nr. 200.150 van 22 februari 2018 om te besluiten dat verzoeker in het kader van zijn volgend (derde) verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbrengt die hierop een ander licht werpen. Hij treedt de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat verzoeker geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen baseert zich hiermee dus op elementen die door de partijen waren gekend en die zich in het dossier bevinden.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de artikelen 39/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het recht van verdediging of van het recht van hoor en wederhoor.

11. Verzoeker voert voorts aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening zou hebben gehouden met zijn

vernietigingsarrest nr. 227.252 van 9 oktober 2019 en dat hij aldus de kracht van gewijsde van dit arrest zou hebben geschonden.

Uit hetgeen *supra* reeds werd vastgesteld, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoeker aangevoerde individuele, persoonlijke omstandigheden wel degelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Te dezen blijkt immers dat door de commissaris-generaal, daarin gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is onderzocht “of de situatie aldaar dermate gewijzigd is dat er heden in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een lokale vatbaarheid die tot gevolg kan hebben dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld waardoor er geen sprake meer is van een redelijk vestigingsalternatief in de stad Kaboel”. Omwille van de in het bestreden arrest weergegeven en eveneens hierboven geciteerde redenen wordt evenwel geoordeeld dat verzoeker “niet aan[toont] dat [hij] bij een interne vestiging in Kabul een verhoogd risico zal lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, in vergelijking met een ander persoon”.

Verzoeker toont dan ook geen schending aan van het gewijsde van het arrest nr. 227.252.

12. Het enige middel is in zijn beide onderdelen ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht september tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques